

De regels van Pearl

CLAIRE FRANCES

DE REGELS VAN PEARL

Pearls OCD maakt daten een enorme uitdaging.
Maar nu is het de hoogste tijd om met de regels te breken.

Vertaald door Titia Ram

ISBN 978-90-492-0536-2
ISBN 978-94-023-2675-8 (e-book)
ISBN 978-90-528-6928-5 (audio)
NUR 302

Oorspronkelijke titel: *To Hell With It*
Vertaling: Titia Ram
Omslagontwerp: Ingrid Bockting
Zetwerk: Mat-Zet bv

© 2024 Claire Frances
© 2025 Nederlandse vertaling Meulenhoff Boekerij bv, Amsterdam

Alle rechten voorbehouden. Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd, opgeslagen in een geautomatiseerd bestand, of openbaar gemaakt in enige vorm of op enige wijze, hetzij elektronisch, mechanisch of op enige andere manier, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever. Tekst- en datamining van (delen van) deze uitgave is uitdrukkelijk niet toegestaan.

All rights are reserved, including those for text and data mining, AI training and similar technologies.

‘Mijn voeten zullen altijd in Ierland staan.’

Voor mijn vader en moeder, mijn man en kinderen, mijn broer en zus

Ik hou van jullie allemaal

In liefdevolle herinnering aan Nunie

PROLOOG

Het begon allemaal op een zaterdagochtend.

Het eerste wat ik zag toen ik mijn ogen opendeed was een blote kont. Jacks blote kont. En ik voelde mezelf letterlijk uit mijn lichaam schieten. Zoals dat gevoel dat je hebt op het moment dat je in slaap valt en er een stuiptrekking door je hele lichaam siddert. Ik lag als verstijfd toen het tot me doordrong dat ik hem mee had genomen, mijn huis in, mijn bed in.

Ik keek naar mijn eigen lichaam en voelde een golf van opluchting door me heen gaan dat ik tenminste mijn onderbroek en beha nog aanhad, ook al was het geen bij elkaar passend setje. Maar ik had geen flauw idee of we seks hadden gehad.

Ik wierp een blik op zijn gebruinde huid, waardoor die van mij nog witter leek, en keek om me heen in mijn slaapkamer. Ik zag mijn zalmroze trui op mijn stoel liggen, mijn spijkerbroek er netjes bovenop, en toen drong het tot me door dat het heel goed mogelijk was dat ik mijn rituelen eenvoudigweg met hem erbij had uitgevoerd. En dat hij alles had gezien?

Jack bewoog en rolde op zijn rug, wat me uit mijn gedachtegang trok. Ik had geen idee hoe ik van mijn bed naar mijn kleren moest komen, maar ik wist wel dat ik zo niet kon blijven liggen, met al die bleke ontblote huid en in ondergoed dat niet op elkaar was afgestemd.

Ik verschoof een been, langzaam, totdat het uit bed hing, en rolde toen behoedzaam door tot ik eruit kon glijden, op de vloer, en op handen en knieën naar mijn stoel kon kruipen. Als hij op dat moment wakker zou zijn geworden denk ik oprecht dat ik het niet zou hebben overleefd.

Ik trok mijn spijkerbroek van de stoel en ving hem op voordat hij op de houten vloer viel, en daarna mijn zalmroze trui. Ik kleedde me snel aan en vroeg me af hoe ik in godsnaam moest gaan ontsnappen, aangezien ik onmogelijk mijn huis uit zou kunnen met hem er nog in.

Ik keek naar mezelf in de spiegel. Ik zag er niet uit en had geen tijd om er iets aan te doen. Ik haalde mijn handen door mijn haar om de berg krullen op mijn hoofd zo veel mogelijk te ontwarren, maar ik zag er nog steeds uit zoals ik er 's ochtends altijd uitzie: als een vogelverschrikker.

Ik kroop naar mijn deur, trok hem zachtjes achter me dicht en stond op. Ik zou thee voor hem zetten – ik drink geen koffie – en wachten tot hij naar beneden zou komen. En toen drong het tot me door en voelde ik mijn borstkas uitzetten. Ik had me zo druk gemaakt over hoe Jack zou vertrekken dat mijn grootste uitdaging me volledig was ontschoten: ik moest mezelf eerst naar beneden zien te krijgen. Ik stond boven aan de trap en voelde hoe zweetdruppels zich op mijn voorhoofd vormden. Ik hoorde het bed kraken toen Jack weer bewoog. Ik zette een voet voor de andere, ademde diep in en begon te tellen.

‘Een, twee, drie, vier, vijf, zes, zeven, acht, negen, penis, tien...’

Ik hoor je denken: wat is dit, met die trap en die penis? Wie is dat gekke mens?

Leuk je te leren kennen, ik ben Pearl.

Voordat we verdergaan moet je misschien eerst het een en ander over me weten:

Pearl O'Reilly, zevenentwintig (bijna achtentwintig), geboren en getogen in een klein dorpje, Drangan in County Tipperary (waar ik nog steeds woon). Ik woon in het huis van mijn oma (die is overleden) en werk in de dorpswinkel (O'Callaghan's) en mijn dagen beginnen heel eenvoudig.

Twee sneden geroosterd volkorenbrood met margarine en pinda-kaas als ontbijt, die ik graag tot me neem met een kop thee.

Heel standaard, toch? De meeste mensen eten dagelijks hetzelfde ontbijt, toch? Het enige probleem is dat ik mijn ontbijt moet eten nadat ik de veertien traptreden heb geteld en beneden moet zien te komen voordat ik een ongepaste of onbetamelijke gedachte heb gehad. Als zo'n gedachte zich aan me opdringt voordat ik beneden ben moet ik opnieuw beginnen.

Het komt er in feite op neer dat ik mijn eigen gedachten moet verslaan, wat op zijn best vrijwel onmogelijk is, maar als dat niet lukt, ga ik op weg naar mijn werk dood of overkomt een familielid iets catastrofaals. Of allebei. Dat is gewoon een vaststaand feit en ik weiger de proef op de som te nemen.

Dus is mijn ontbijt een kwestie van leven of dood en doe ik er op een goede dag veertig minuten over om van bovenaan de trap tot de keukentafel te komen. Op een slechte dag kost het me meer dan een uur.

Dat hoort allemaal bij mijn obsessieve dwangstoornis, ook wel OCD, en mogelijk ADHD, maar dat laatste moet nog worden bevestigd omdat

er een lange wachtlijst is. En iedereen heeft het tegenwoordig, toch? Het is een trend, maar geen leuke. Het is echt superirritant.

Ik verberg het uitstekend, tenzij je me gedurende een langere periode zou observeren, want dan zou je zien dat ik mijn bestek (ergens anders dan thuis) niet schoonveeg met een servet maar met een ontsmettingsdoekje dat ik van huis heb meegenomen. Ik heb er een pakje vol van in mijn tas, en een flesje ontsmettingsmiddel en dan ook nog een paar chirurgische handschoenen voor op extra slechte dagen. Dan zou het je ook opvallen dat ik regelmatig mijn schoenzolen spray met Dettol (dat is het beste merk). Als je me zo zou zien denk je dat ik een stuk fruit ben dat bespoten wordt.

Ik heb elke dag dezelfde kleren aan: thuis een joggingbroek met shirt en mijn zalmroze trui. Op mijn werk doe ik wat meer mijn best met een spijkerbroek en een zalmroze poloshirt. Wat zal ik erover zeggen? Ik hou van zalmroze.

Ik heb een therapeut, Mairéad. In het Iers-Keltisch betekent haar naam parel, *pearl*, wat geen toeval kan zijn. In het begin dacht ik dat het een teken was dat ze me zou gaan genezen, dat ze me van mijn obsessieve gedrag af zou helpen. Maar twee jaar later ben ik er vrij zeker van dat ik een ongeneeslijk geval ben.

Als iemand in mijn buurt, om me heen, naast me of aan de andere kant van de kamer moet niezen ben ik de sigaar. Dan is mijn hele dag naar de klote en kan ik tot ik heb gedoucht en mijn haar heb gewassen aan niets anders denken dan aan waar het op mijn lichaam terecht is gekomen.

O, en ik heb een hekel aan kleine ruimtes, en dan bedoel ik echt een grote hekel, in de zin van een gigantische paniekaanval als ik ergens gevangen kom te zitten waar er sprake is van ruimtegebrek. En hoogtes, daar hou ik ook echt niet van. Tenzij het boven in een boom is, want ik ben dol op bomen. Die geven me een veilig gevoel.

Meestal vervang ik mijn dwangmatige gedachten door iets anders, dat heb ik van Mairéad geleerd. Dan zeg ik een woord dat ik fijn vind om hardop of in mijn hoofd te horen. Mijn woord is bomen. Bomen, bomen, bomen.

Mairéad is een schat en ze doet zo haar best. Ze gelooft er heilig in dat ik kan worden genezen, maar ze bedoelt het goed en haar opdrachten geven me iets anders om me op te focussen.

Ik heb een systeem met een checklist, een fantastische tip van Mairéad, daar gebruik ik een klein aantekeningenboekje voor dat in mijn zak past, dat ik altijd bij me heb zodat ik taken die ik heb gedaan kan afstrepen en niet steeds alles opnieuw hoeft te controleren. Dat heeft een tijdje ontzettend goed gewerkt, maar nu is het controleren van mijn checklist op zichzelf obsessief gedrag geworden en check ik mijn vinkjes tot ik er hoofdpijn van heb.

Mairéad heeft me verteld dat iedereen intrusies heeft en dat het enige verschil tussen iemand met OCD en iemand zonder OCD is dat degene die het heeft die gedachte niet meer los kan laten. Maar ik was er niet helemaal van overtuigd dat ik dat geloofde, want toen ik Mairéad vroeg of zij ook de hele tijd aan de penis van haar baas denkt durfde ze me niet aan te kijken.

Ik heb op mijn elfde mijn diagnose gekregen. Ik was niet bijgelovig, dacht niet dat het ongeluk zou brengen als ik een enkele kraai zou zien of mijn pad gekruist zou worden door een zwarte kat, ik liep moeiteloos onder ladders door en het deed me niets als het vrijdag de dertiende was.

Maar toen mijn opa ziek was propte ik een hele rol toiletpapier in de wc omdat ik zeker wist dat hij anders dood zou gaan. Toen mijn moeder de wc binnen kwam lopen en me dat zag doen zei ze dat hij sowieso dood zou gaan. Ik hoorde geen stemmen in mijn hoofd die zeiden dat ik zulke dingen moest doen, het was een aandrang, een gedachte die in mijn hoofd floepte voordat ik ook maar kon bedenken hoe of waarom ik die had.

Ik dronk vroeger vijf tot de rand toe gevulde glazen sinaasappelsap, want als ik dat niet zou doen zou ik, mijn vader of moeder kanker krijgen. Mijn moeder zei dat statistisch gezien een van ons het sowieso zou krijgen, maar ik geloof niet in statistieken. En ik heb een keer de politie gebeld en opgehangen zodra er werd opgenomen. Ik dacht dat

de verbinding verbroken zou zijn, maar toen ik de hoorn van de haak haalde was die er nog. Ik moest het aan mijn moeder vertellen, die zich kapot schaamde toen ze de telefonist aan de andere kant van de lijn iets moest uitleggen wat ze zelf ook niet begreep.

Na dat incident is mijn moeder met me naar de eerwaarde Michael gegaan omdat ze dacht dat ik bezeten was. Ze heeft hem gedwongen me te besprenkelen met wijwater terwijl hij het Onzevader opzei, dat ik nu als ik last heb van stress steeds maar weer opnieuw prevel. Ik dacht dat het werkte tot ik nadien thuiskwam en het me een kwartier heeft gekost om de trap op te komen omdat het me niet lukte naar boven te lopen zonder onderweg voor me te zien dat de eerwaarde Michael seks met mijn moeder had.

Het was in die periode dat mijn ouders besloten professionele hulp in te schakelen en kort daarna kreeg ik mijn diagnose. Ik moest elke week naar een therapeut (niet naar Mairéad, die kwam later). Ze heette Lily. Ik zag haar op dinsdagen na school. Dan kwam ze naar ons huis met een schrijfmap en een serieuze blik in haar ogen en deden mijn ouders of ze druk met iets anders waren in een andere kamer terwijl wij in de keuken zaten en Lily haar uiterste best deed iets te begrijpen wat haar verbeeldingsvermogen overduidelijk ver te boven ging.

Volgens mij kwam ze uiteindelijk tot de conclusie dat ik het had bedacht om aandacht te krijgen, wat mijn ouders prima vonden omdat dat betekende dat het een fase was waar ik overheen zou groeien. Alleen is het dan wel een achterlijk lange fase, aangezien ik er zeventien jaar later nog steeds in zit.

En er is nog meer (nog veel meer), maar voordat ik op de zaken vooruit ga lopen moet ik je waarschijnlijk eerst even vertellen hoe ik in deze situatie terecht ben gekomen, die met die naakte man die ik op zaterdagochtend in mijn bed aantrof.

Laat ik beginnen bij donderdag, toen ik op het punt stond om naar mijn werk te gaan.

2

Ik had ontbeten en mijn ochtendroutine gedaan – het was me gelukt om zonder buitensporig ongepaste gedachten beneden te komen – en ik ging vroeger naar mijn werk dan gebruikelijk omdat mevrouw O’Callaghan dat op het laatste moment had gevraagd.

Maar dat vond ik niet erg. Voor iemand als ik, iemand met ocd, maakt O’Callaghan’s het leven eenvoudiger. Het is een kleine winkel, maar je kunt er alles kopen wat een mens ooit nodig kan hebben. Er is zelfs een schap met seksartikelen, verstopt achter in de winkel, naast de tissues en vochtige doekjes, wat me wel handig lijkt. Niet dat ik die zelf nodig had. Ik was al bijna twee jaar niet met een man naar bed geweest.

De enige die ik ooit voor dat schap heb zien rondhangen was meneer Keele, die door zijn vrouw is verlaten nadat ze hem tijdens telefoonseks had betrapt. Hij had een kaartje gevonden in de telefooncel bij ons in de straat. Ik was ervan overtuigd dat het van Maggie Ryan was, die overigens getrouwd is en bij ons in het dorp woont, omdat ik haar handschrift herkende van toen ze haar schoonmaakdiensten aanbood op het prikbord in het winkeltje, in de tijd dat ze nog niet op sekswerk was overgestapt.

Ik had de voordeur op slot gedaan en drie keer aan de deurklink getrokken omdat twee een zekere dood betekent en één geen veilig getal is. Ik had mijn lijstje afgevinkt en was op weg naar mijn werk gegaan – lopend omdat ik op een steenworp afstand woon – hoewel ik wel even terug moest voordat ik het pad naar het hek af kon lopen omdat ik de gedachte aan mijn steiltang die een gat in het tapijt in mijn slaapkamer zou branden niet uit mijn hoofd kon krijgen.

Ik heb dikke zwarte krullen (en blauwe ogen, ‘een echte Ierse’, in de woorden van mijn oma) maar heb altijd steil haar gewild, zoals dat van mijn beste vriendin, Una. Toen ik jonger was ontkroesde ik het met de strijkbout van mijn moeder omdat Una zei dat zij het zo deed. Ze vergat alleen te vertellen dat ik een vel papier tussen mijn haar en de strijkbout moest leggen, dus moest ik naar school met een vogelnest op mijn hoofd, wat Una uitermate vermakelijk vond.

Ik arriveerde toch nog vroeg op mijn werk – ondanks dat ik terug naar binnen was gegaan om mijn steiltang te controleren, die uit het stopcontact getrokken lag af te koelen op de vensterbank, precies zoals ik hem had achtergelaten – want ik had vroeg genoeg willen zijn om te openen. Normaal gesproken opent mevrouw O’Callaghan, aangezien ze met haar man boven de winkel woont, maar meneer O’Callaghan lag in het ziekenhuis voor een kleine operatie aan zijn milt, dus had ze mij gevraagd het te doen. Ze wilde net vertrekken toen ik aankwam.

‘Sorry dat ik je op het allerlaatste moment heb gebeld, Pearl,’ zei mevrouw O’Callaghan terwijl ze een boodschappentas vol spullen voor haar echtgenoot pakte. ‘Dank je wel voor je hulp, dat waardeer ik enorm.’

‘Het is echt geen enkel probleem, graag gedaan. De groeten aan meneer O’Callaghan.’ Op het moment dat ik zijn naam uitsprak floepte zijn oude gerimpelde penis in mijn hoofd (meneer O’Callaghan is zeventig, had ik dat al verteld?), maar dat is dus het soort intrusies dat ik heb. Ik heb geen idee waarom penissen een obsessie voor me zijn, maar ik probeerde die van meneer O’Callaghan uit mijn hoofd te bannen. ‘En wilt u hem beterschap wensen?’

‘Wat ben je toch een lieve meid.’ Ze trok glimlachend de deur achter zich dicht, en toen hoorde ik nogmaals het belletje aan de deur rinkelen omdat ze haar hoofd naar binnen stak. ‘Niall komt straks om je te helpen.’ Ze trok met een knipoog de deur weer dicht voordat ik de kans had te zeggen dat ik geen hulp nodig had.

Niall O’Callaghan is hun enige zoon. Volgens mij was het plan dat ze ons zouden koppelen, dat we dan de winkel zouden overnemen – zo-

dra zij dood en begraven waren – en een hele hoop kinderen zouden krijgen om de familienaam voort te zetten. Ik heb geprobeerd heel beleefd tegen mevrouw O’Callaghan te zeggen dat ik dat niet wil met haar zoon, maar hoe zeg je tegen je baas dat de gedachte aan kinderen krijgen met haar zoon maakt dat je je tot een balletje op wilt rollen om te sterven? En ik heb geen idee waarom dat zo is. Er is niks mis met Niall.

Het is niet dat Niall onaantrekkelijk is. Hij ziet er prima uit. Het is gewoon dat we niets gemeen hebben – behalve dan misschien dat we allebei enig kind zijn en een beetje excentriek – maar ik heb me nooit kunnen voorstellen dat ik met hem zou zoenen, of wat dan ook met hem zou doen, dus hoe kan ik dan met hem trouwen en zijn kinderen krijgen? Dat gaat gewoon niet gebeuren.

Het probleem met Niall is dat hij vriendelijk en stil en beleefd en aardig is, maar dat ik hem eerlijk gezegd een tikkeltje saai vind. Ik krijg de neiging hem door elkaar te schudden om er wat leven in te blazen, snap je dat? Hem een rotje in zijn reet te steken en dat af te laten gaan.

Mijn moeder zou me een standje geven als ze me zo over iemand zou horen praten die zo aardig is als Niall, aangezien Niall het soort man is dat ‘al mijn gedrag zou tolereren’.

Niall woont niet boven de winkel. Hij woont verderop in de straat in een cottage met klimopgroene houten raamkozijnen waar Una en ik toen we klein waren inbraken. Niet toen Niall er woonde, het stond destijds leeg. Er was geen verwarming, alleen een oude houtkachel, en de hele benedenverdieping had een zwartstenen vloer. Er waren maar twee slaapkamers, of eigenlijk maar anderhalve, omdat de tweede slaapkamer was omgebouwd tot opslagruimte. Er moest zoveel aan gebeuren dat het jaren zou hebben geveegd en meer geld zou hebben gekost dan ik ooit bij O’Callaghan’s zou gaan verdienen.

Ik heb eerlijk geen idee waar Niall dat huis van heeft gekocht, want hij werkt niet fulltime in het winkeltje en ik weet vrij zeker dat meneer en mevrouw O’Callaghan het niet voor hem hebben gekocht. Als het mijn huis was zou ik als eerste dat deprimerende groen van de raamkozijnen halen en ze turquoise schilderen zodat ik zou kunnen fantaseren

dat ik aan zee woon. Dat heb ik eens tegen Niall gezegd, maar toen zei hij dat hij de raamkozijnen zou gaan verven als de rest van het huis klaar was. Dat zou ik niet kunnen. Ik zou niet in een huis kunnen wonen dat zo groen was.

Niall arriveerde niet lang nadat mevrouw O'Callaghan was vertrokken en als het belletje niet zou hebben gerinkeld zou ik hem hoe dan ook niet hebben opgemerkt. Ik bestudeerde hem terwijl hij zijn jas uitdeed en zijn kleren rechte trok. Hij droeg een mosterdbruine corduroybroek, waardoor hij er veel ouder uitzag dan hij daadwerkelijk is – hij is nota bene van mijn leeftijd – en een bruine wollen trui, die op zich wel oké was, hoewel een beetje te beige. Niall is in de basis een kopie van meneer O'Callaghan, maar dan met haar, dat kastanjebruin is en net zo dik als dat van mij.

Op dat moment, terwijl Niall mijn kant op kwam lopen, floepte de penis van meneer O'Callaghan weer in mijn hoofd en voelde ik mijn wangen donkerrood worden bij de gedachte dat ik hem in mijn hand hield. Ik wilde meneer O'Callaghan helemaal niet aftrekken.

'Bomen, bomen, bomen,' prevelde ik, en hoewel ik denk dat hij me niet hoorde weet ik het niet zeker.

'Goedemorgen, Niall.' Ik glimlachte naar hem terwijl ik een doos vaseline op de toonbank tilde. 'Je had niet hoeven komen hoor, ik zou het prima in mijn eentje hebben gered vandaag.'

'Het is altijd druk op donderdag.'

'Is dat zo?' Ik keek om me heen in de lege winkel.

'Met de bezorgingen en de inventaris.'

'Dat kan ik allebei.'

'Ik vind het niet erg om te helpen.'

'Wil je niet bij je vader op bezoek?'

Ik heb altijd gevonden dat Niall een vreemde verstandhouding met zijn vader heeft. Ze praten niet echt, ze lijken meer collega's dan vader en zoon. Toen we jonger waren viel dat me niet zo op. Ik heb meneer O'Callaghan wel altijd erg streng voor Niall gevonden, maar ik nam aan dat dat zijn ouderwetse inslag was. Ik heb Niall een keer gevraagd

of ze ruzie hadden gehad, maar dat wuifde hij weg door over iets anders te beginnen, zoals hij dat altijd doet als hij het ergens niet over wil hebben.

Dus ik neem aan dat het altijd zo is geweest tussen hen. Meneer O'Callaghan is gewoon niet iemand die veel genegenheid toont, ook niet jegens mevrouw O'Callaghan. Ik kan me niet voorstellen dat ze ooit seks hebben, hoewel ze het om Niall te krijgen in ieder geval één keer gedaan moeten hebben.

Hij haalde zijn schouders op. 'Hij komt al bijna weer thuis. Heb je de vakken al gevuld?'

'Daar wilde ik net mee beginnen.' Ik tikte op de doos onder mijn hand.

'Heb je hulp nodig?'

'Nee dank je, Niall, het lukt wel.'

'Weet je het zeker?'

'Ja. Dank je wel, Niall,' zei ik kortaf.

Ik wist waarom hij het had gevraagd. De laatste keer dat ik na een bezorging een vak aan het vullen was liep hij binnen op precies het moment dat ik op mijn knieën het Onzevader opzei – en er een kruis bij sloeg en alles. Ik heb geen idee hoelang hij daar al naar me stond te kijken terwijl ik op mijn knieën 'Onze Vader die in de hemel zijt' herhaalde, maar het was zo'n moment waarop mijn enige redding was om maar gewoon te doen alsof het niet was gebeurd.

Hij had er ook niets tegen me over gezegd, vroeg niet wat ik deed of waarom. Maar in zijn groene ogen zag ik wel dat hij dacht dat ik knettergek was. En hij zal ook wel gelijk hebben gehad. Het zou me niet verbazen als ik knettergek ben.

Ik ben nooit gelovig geweest, hoewel ik als kind wel naar de dorpskerk ging. Ik had een hekel aan zondagsschool, want waarom zou iemand op zondag naar school willen? Ik had er echt een bloedhekel aan, met name als eerwaarde Michael me het Onzevader twee keer liet opzeggen: een keer als ik binnenkwam en een keer als ik wegging. Ik vond het nogal raar om 'vergeef ons onze schulden' van God te vragen

terwijl ik nergens schuldig aan was (behalve dan misschien inbreken in Nialls huis, maar dat stond leeg dus dat telt niet).

Het probleem is dat ik het hele ding moest opzeggen zonder een enkele dwangmatige gedachte te krijgen, wat een onmogelijke opgave was aangezien ik die constant had. En ze zijn niet allemaal seksueel. Soms is het gewoon een getal dat me niet aanstaat of een vorm of kleur die voor iets slechts staat, zoals een zwarte driehoek, die om de een of andere reden symbool staat voor de dood. Vraag me niet waarom. Ik heb niets tegen driehoeken en heb geen moeite met de kleur zwart.

Mijn ocd strekt ver en wijd. Zo kan ik mijn tuinhek niet dichtdoen zonder te controleren of ik de pissebedden die tussen de haak en de grendel wonen niet heb vermorzeld. En ik moet ze ook tellen. (Het zijn er altijd twaalf.) Ik gebruik elke avond het lampje in mijn telefoon om ze weg te vegen voordat ik het hek dicht kan doen. En waar ik dan weer totaal niet mee zit is dat ik er op weg van mijn huis naar het hek waarschijnlijk minstens honderd vermorzel.

Ik kan niet op een openbare toiletbril zitten tenzij ik echt geen andere keuze heb – bijvoorbeeld wanneer ik moet poepen – en dan moet ik de toiletbril volledig inpakken in wc-papier, doortrekken met mijn voet (nog een reden om mijn schoenen te desinfecteren) en het hokje op weg naar binnen met mijn elleboog en op weg naar buiten met een stuk wc-papier openen. Als een onderdeel van mijn kleding ook maar iets raakt terwijl ik in zo'n hokje ben, gaat alles zodra ik thuis ben direct in de was en loop ik linea recta door naar de douche.

Andere dingen zijn moeilijker te verbergen. De intrusies en dwangmatige handelingen. Ik moet ontzettend mijn best doen om te zorgen dat niemand me daarmee bezig ziet.

Maar hoe verberg je dat je in een park vol kinderen een boom staat te kussen omdat een van die kinderen als je dat niet doet in het water valt? Hoe leg je dat uit aan een moeder die net langs komt lopen en je dat ziet doen?

Ik heb geen idee waar mijn angst om dood te gaan vandaan komt, of mijn angst voor dwanggedachten, of mijn angst voor penis, of

waarom ik mezelf dat allemaal niet gewoon kan laten denken en voelen terwijl ik ondertussen doorga met mijn leven. Of waarom mijn hele leven op de pauzeknop staat tot ik de controle neem door te gaan tellen of te wassen of bomen of vloten en rivieren voor me te zien.

Ik liep de winkel door naar achteren in de hoop dat Niall niet achter me aan zou komen. Ik had al besloten de vaseline een schap lager neer te zetten zodat ik meneer Keele niet zou hoeven helpen hem te pakken, en dat ik daarna alle schappen zou controleren en zou zorgen dat alle producten met het etiket naar voren en netjes op een rijtje stonden. Het was een perfecte baan voor me. Als ik tot het eind van mijn dienst met rust gelaten zou worden om alles netjes op zijn plaats te zetten zou het als een therapiesessie voelen.

Dan zou het voelen alsof ik Mairéad nergens voor nodig had.

3

Elke donderdag komt mijn moeder. Dan zet ik een flesje ontsmettingsmiddel bij de deur en leg ik in de portiek naar de voordeur een tas voor haar schoenen klaar voor het geval ze haar schoenhoesjes vergeet, wat ze nooit doet. Als mijn vader meekomt neemt hij zijn pantoffels mee. Ze nemen hun eigen bekers voor de thee mee en gaan alleen in geval van nood naar het toilet.

Toen ik opgroeide had ik een goede band met allebei mijn ouders. Ze wilden het beste voor me, zoals alle ouders, en ik denk dat ze gelukkig zouden zijn met wie ik maar thuis zou komen, zolang diegene me maar onvoorwaardelijk zou accepteren, want laten we eerlijk zijn: er is nogal wat om te accepteren.

De grootste angst van mijn moeder is dat ik alleen achterblijf. Ze wilden niet meer kinderen en volgens mij voelen ze zich daar vreselijk schuldig over omdat dat in hun ogen betekent dat ik mijn hele leven alleen ga zijn. Maar zo keek ik er helemaal niet naar. Ik voelde me helemaal niet alleen.

Mijn moeder was huisvrouw en mijn vader accountant, een zeer gewaardeerde omdat hij voor iedereen de administratie 'regelde'. Ik had geen behoefte aan een broertje of zusje want ik had Una, die verderop in de straat woonde en als een zus voelde.

Ik staarde naar de knalblauwe schoenhoesjes van mijn moeder terwijl ze van haar thee nipte aan het uiteinde van mijn oma's oude bank met bloemmotief. Ze zag eruit als een echtgenote uit de jaren vijftig, te onzeker om er slonzig bij te lopen, haar rug recht en haar kin omhoog. Het zag eruit of ze bij de koningin op visite was in plaats van bij

haar zwaar gestreste dochter. Maar dat zal de reden wel zijn geweest: ze durfde niet te ontspannen uit angst mij van streek te maken.

‘Ik heb Niall vandaag nog gezien,’ zei ze. ‘Wat een lieve jongen. Wist je dat hij een opleiding tot arts volgt?’

‘Een entomoloog is geen arts, ma.’

‘Maar het is wel iets medisch.’

‘Hij bestudeert insecten.’

‘Nou ja, wat het ook is, hij is ontzettend slim, dus het verbaast me helemaal niet dat hij zoiets interessant vindt,’ kirde ze.

‘Zoiets als beestjes?’

‘Het is vast iets complexer dan beestjes.’

‘Nee, hoor.’

‘Hoe gaat het op je werk? Heb je al extra uren gekregen?’ vroeg ze.

‘Om mijn lange eenzame dagen mee te vullen, bedoel je?’ vroeg ik sarcastisch.

‘Je vader en ik willen alleen maar dat je gelukkig bent.’ Ze noemde altijd mijn vader als ze behoefte aan extra steun had, zelfs als hij er niet bij was. Alsof ik om de een of andere reden beter zou luisteren als ze allebei hetzelfde dachten. ‘En we vinden dat je dat verdient.’

‘Ik ben gelukkig, ma.’

‘Dat denk je maar.’

‘Dat ben ik echt.’

‘Als je iemand had zou dat het veel gemakkelijker maken.’

‘Omdat jij dan niet elke week zou hoeven komen om te controleren hoe het met me gaat?’

‘Dat is niet waarom ik er ben,’ zei ze, maar we wisten allebei dat dat een leugen was.

Ik was vaak kortaf tegen mijn moeder. Zo bedoelde ik het niet, maar ik wist dat ze er niets van begreep en ik was te moe om te proberen het aan haar uit te leggen. Er kon tot vier uur slaap per nacht bij inschieten. Ik had uitgerekend dat dat 1456 uur per jaar is en rond de 87.000 uur in een heel leven. Wat een heleboel slaap is om te verliezen als je sowieso al niet zoveel slaapt.

Ik slaap gemiddeld vijf uur per nacht, vijfenhalf als ik mazzel heb. Het is niet dat ik laat naar bed ga, eerlijk gezegd het tegenovergestelde. Ik kan om half negen naar bed gaan en om half twee nog wakker liggen. Van alles kan me wakker houden, zoals de deurmat die tussen de deur klem zit (ook al controleer ik dat herhaaldelijk), de grendel van het raam die niet goed dichtzit (hoewel ik elke keer dat ik hem indruk mijn vinger bezeer), een theedoek op het fornuis die vlam kan vatten (hoewel ik de hoofdkraan in de muur dichtdraai). Tel daarbij de situatie met de trap en het Onzevader op en voor ik het weet loop ik de hele nacht op en neer. Tegen de tijd dat ik dan mijn ogen sluit is het in de vroege uurtjes en zit ik zo ongeveer in een delirium.

Toen ik nog thuis woonde was het erger. Mijn vader werd gek van me omdat hij me door het huis hoorde lopen om deuren te sluiten, raamgrendels aan te drukken, schakelaars aan en weer uit te klikken en gebeden te prevelen. Hij heeft me eens betrappt terwijl ik een plastic zak in de besteklade verstopte. Toen hij eiste dat ik hem zou vertellen waarom ik dat deed werd hij een tint bleker toen ik uitlegde dat het was om te voorkomen dat ik hem in zijn slaap dood zou steken.

Ik had net een interview gezien met een vrouw die in haar slaap haar hele gezin had uitgemoord en geen idee had dat ze dat had gedaan. Ik had die plastic zak er neergelegd zodat het geluid ervan me wakker zou maken voordat ik een mes zou pakken. Pa is er nooit meer over begonnen, maar ik wist dat ik hem bang had gemaakt, want de volgende avond installeerde hij een hangslotje aan de lade.

‘Hoe dan ook: ik heb hem voor het eten uitgenodigd.’ De stem van mijn moeder sneed door mijn herinneringen.

‘Wie?’

‘Niall.’

‘Waarom?’ kreunde ik.

‘Hij komt om zes uur, kom je ook?’

‘Nee.’

‘Maar ik heb gezegd dat jij er ook bent.’

‘Dan had je dat niet moeten doen, want ik kom niet.’

‘Alsjeblieft, Pearl.’

‘Waarom heb je in godsnaam die verdomde Niall O’Callaghan uitgenodigd?’

‘Omdat hij laatst ontzettend lief je vader heeft geholpen toen die op de ladder stond.’

‘Dat zou iedereen hebben gedaan die op dat moment langs was komen lopen. Zou je meneer Keele ook hebben uitgenodigd, als die het was geweest?’

‘Dat is anders.’

‘Waarom? Omdat die telefoonseks met Maggie Ryan heeft?’

‘Dat was Maggie niet,’ snauwde mijn moeder. ‘Zoiets zou Maggie nooit doen.’

‘Dat denk ik wel.’ Ik begon te lachen, maar mijn moeder vertrok geen spier.

Maggie is haar beste vriendin. Ze drinken op maandag samen thee en roddelen dan over alles en iedereen behalve meneer Keele en zijn vrouw.

‘Maggie is gelukkig getrouwd en zou dat nooit doen.’

‘Bel dat nummer dan maar eens,’ zei ik zelfgenoegzaam. ‘Toe maar, bel dat nummer, dan herken je vanzelf haar stem.’

‘Geen sprake van.’

Mijn moeder stopte haar lege mok terug in haar tas en stond op in haar knalblauwe schoenhoesjes.

‘Het eten staat om zes uur op tafel.’

4

Het eten stond niet om zes uur op tafel. Mijn moeder had de aardappels aan laten branden en het lukte me niet om mijn lachen in te houden. Niall was in de voorkamer neergezet, waar mijn vader hem uitlegde hoe moeilijk het is om op een leg le manier met de boekhouding van je klanten te sjoemelen. Er was geen legale manier. Dat wist iedereen, maar Niall glimlachte en knikte op precies de goede momenten terwijl mijn vader in zijn leunstoel rum met ijs zat te drinken. Niall had zijn best gedaan, dat zag ik. Hij droeg een donkere spijkerbroek die ik nog niet eerder had gezien met een groen shirt dat het groen van zijn ogen mooi deed uitkomen. Zijn bruine haar was nat, waardoor het bijna zwart leek, en hij had geprobeerd zijn krullen plat te borstelen, maar die begonnen er achter zijn oren alweer in te springen.

Toen ik de kamer binnen kwam lopen stond hij op. Had hij dat nou maar niet gedaan. Het zag eruit of hij had zitten wachten om met me naar het eindexamenbal te gaan of zo.

‘Het eten is klaar!’ Mijn moeder kwam de kamer binnenlopen met een veerkracht in haar tred die de indruk wekte dat al haar dromen werkelijkheid waren geworden. Ze keek stralend van Niall naar mij. Toen draaide ze om haar as, marcheerde de kamer uit, en liepen we als een kudde schapen achter haar aan.

Ze had mij naast Niall gezet, die was gaan zitten als een braaf schooljongetje, zijn handen op zijn schoot en zijn rug recht. Ik plofte om mijn moeder te pesten onderuitgezakt naast hem neer. Ik hoefde mijn bestek niet schoon te poetsen, ik wist dat mijn moeder dat om me de g ne te besparen voor mijn aankomst al zou hebben gedaan.